

LBRIS

We know
books

Tamora Pierce

MAGIA LUI DAJA

Cercul de magie

Volumul III

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIERCE, TAMORA

Cercul de magie – Magia lui Daja / Tamora Pierce;
trad. Andra Câmpan. - București: Editura RAO, 2011

4 vol.

ISBN: 978-606-92674-9-3

Vol. 3: Magia lui Daja – 2010 –

ISBN: 978-606-8281-81-3

I. Câmpan, Andra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119 București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

TAMORA PIERCE
Circle of Magic
Daja's Book
Copyright © Tamora Pierce, 1997

Traducere din limba engleză
ANDRA CÂMPAN

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

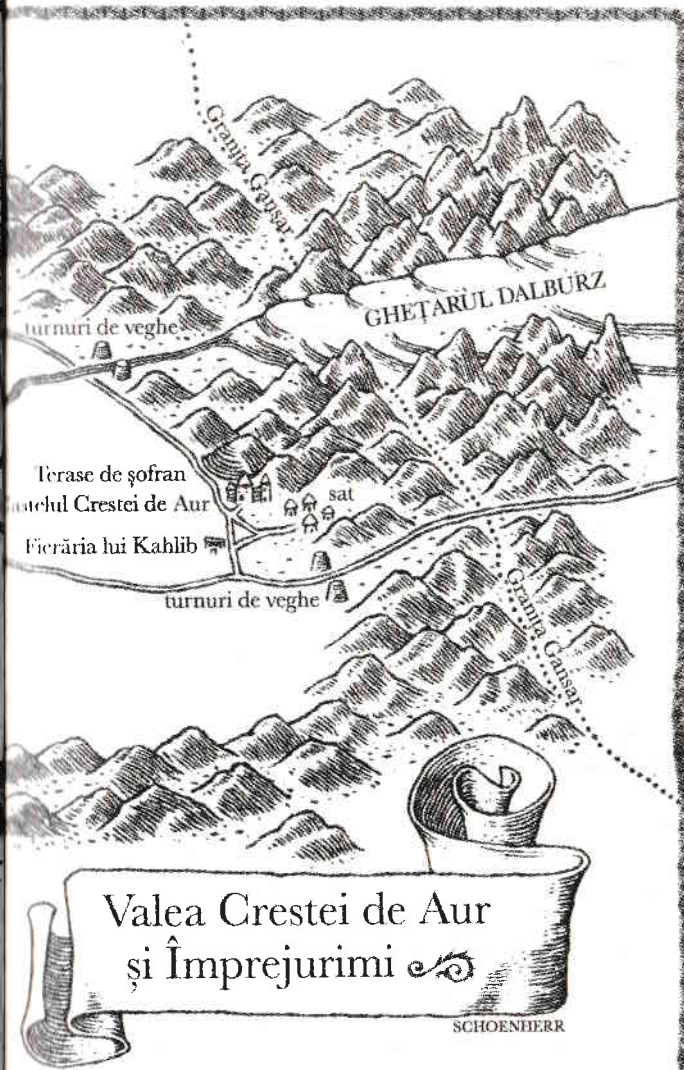
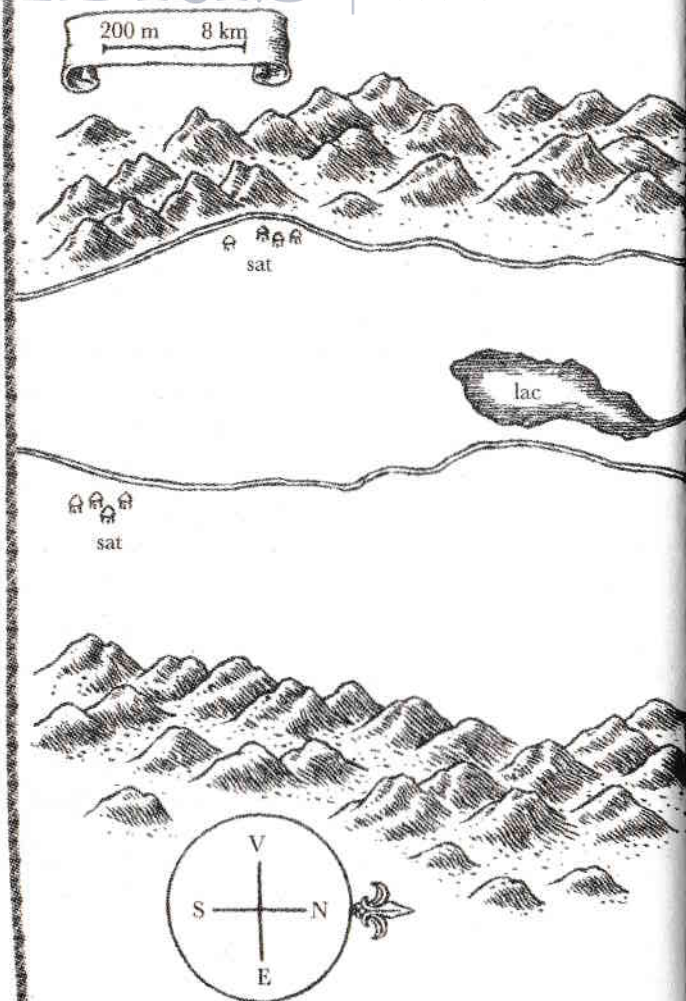
2011

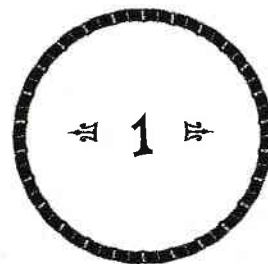
ISBN 978-606-8281-81-3

Uimită de atingerea fierului pe pielea ei – deși putea mâinii metale încinse fără să se ardă, senzația era ciudată – Daja privi în jos. Un al treilea drug de fier se întinse printre degetele mâinii ei libere, apoi i se înfășură în jurul palmei și încheieturii.

Daja încercă să se elibereze, dar nu reuși. Își îndreptă puterea asupra fierului, ordonându-i tăcut să revină la forma sa originală. Dar bucățile care-i prinseră brațele continuă să crească. Fiecare îi învâluie câte un umăr, luându-l în stăpânire cu repeziciune. Una i se întinse pe spate, iar din alta încolți un lujer care i se înfășură încet în jurul gâtului.

În acel moment, ea se îngrozi și țipă.

Soarele care apunea străluci deasupra Văii Crestei de Aur din nordul Emelanului, aruncând umbre peste o trupă de călăreți. În fața lor, un ste gar ducea stindardul ducelui Vedris al IV-lea, conducătorul Emelanului. Ducele însuși mergea în spatele steagului, urmat de sfetnicii, gărzile și prietenii săi. Fumul plutea în aer în valuri, înțepând ochii tuturor. Oamenii călăriseră prin el două zile, privindu-l cum se întindea peste pășuni și câmpii. Acum, când, în sfârșit, convoiul intră în pădurile din jumătatea nordică a văii, începură să urce deasupra aerului dens.

În spatele coloanei mergeau trei fete și un băiat călare pe ponei zdraveni. Când unul dintre adulți, o femeie într-un veșmânt de culoare verde-închis, se opri și descălecă de pe cal, aceștia își opriră poneii și o urmăriră cu privirea. Ea ieși de pe

drumul plin de hârtoape și se duse câțiva metri mai încolo în umbra copacilor seculari. Un câine mare, cu o blană albă și creată, care mersese agale pe lângă cei patru, se desprinsese de grupul lor și o urmă.

– Micule Urs! strigă Daja Kisubo, o fată neagră, înaltă și lată în umeri. Las-o în pace pe Rosethorn! Întoarce-te!

Căinele Micul Urs o ascultă. Când ajunse la călărețul cel mai apropiat – Tris, prietena durdu-lie și roșcată a Dajei –, se așează, măturând praful drumului cu coada ei stufoasă.

– Rosethorn? Întrebă Briar. S-a întâmplat ceva?

– Rămâi pe loc, îi ceru Rosethorn. Ridică o creangă zdravănă și începu să scurme în stratul gros de frunze și în lemnul putred de sub ele. Vin imediat.

– Nu asta am întrebat, mormăi Briar înspre fete, cu jumătate de gură. *Am întrebat* dacă s-a întâmplat ceva.

Daja își întoarse calul. De pe această moviliță, putea privi printr-un spațiu dintre copaci.

– Daja? *Ești în regulă?*

Vocea îi aparținea celei de-a treia fete din grupul lor, Sandry. Totul la ea, de la ponei la haine, țipa a bogăția pe care ceilalți trei tineri nu o aveau. Când își întoarse calul, ca să vadă ce-i captase Dajei atenția, Briar și Tris făcură la fel.

În depărtare, acolo unde pășunea se pierdea la poalele munților vestici și sudici, străluceau lungi fâșii de foc portocaliu, sălbatic. Daja scutură din cap, făcându-și cele unsprezece codițe scurte să fluture.

– Parcă e ceva dintr-un coșmar, răspunse ea.

– Seamănă cu ceea ce negustorii numesc *pijule fakol*.

Sandry se cutremură și-și trasă cercul zeilor pe piept pentru protecție. Cunoștea credințele negustorilor.

– Viața de apoi a celor care nu-și plătesc datoriile, murmură ea.

Micul Urs se ridică pe picioarele din spate, sprinându-și labele din față de șaua lui Tris. Aceasta se aplecă să-i scarpine urechile, ochelarii ei cu ramă din alamă strălucind în soarele după-amiezii târzii.

– Un lucru bun când crezi în Cercul Vieții, remarcă ea, este că nu există vieți de apoi care să fie rele. Pur și simplu, renaștem.

Briar o privi prudent, pe furiș, cu ochii săi gri-verzui.

– Flăcările alea se întind pe *kilometri* întregi. Și nimic nu le poate opri să ardă în continuare. Întreaga țară e uscată ca iasca.

Rosethorn băgă o mână de resturi de lemn într-un buzunar, apoi se întoarse la calul ei. Odată urcată în șa, îi făcu semn cu capul unui localnic care călărea pe lângă grupul ducelui.

– Cât timp a trecut de la ultimul incendiu în pădure?

Bărbatul chicoti.

– Fiți binecuvântată, sfântă Rosethorn, nu a mai fost un incendiu *adevărat* în pădure aici în vale... păi, de când tatăl meu era doar un puștan. Magul nostru, pe care ei îl numesc Îmblânzitorul Focului, are grijă de *toate* focurile noastre.

– Mă temeam c-o să spui asta, murmură Rosethorn, o sfântă a pământului care avea grijă de templele Cercului Vieții. Haideți voi patru – rămânem în urmă.

Sandry își zori poneiul înainte. Tris, Briar și Micul Urs veniră lângă ea.

Daja rămase locului un moment, cu ochii întunecați și îngrijorați încă ațintiți asupra vâlvătailor. „Cum putea ceva atât de minunat ca focul să fie atât de amenințător?” se întrebă ea. Lucra cu el în fiecare zi, era prietenul ei. Ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o zi, s-ar fi întors împotriva ei, așa cum se întorsese împotriva câmpurilor Crestei de Aur?

„Stați în *pijule fakol*, unde vă e locul”, le murmură Daja Kisubo flăcărilor îndepărtate. Îmboldindu-și poneiul, se grăbi să-și ajungă din urmă prietenii.

În ziua următoare, Daja, împovărată cu unelte, intră într-un mic atelier local. Lăsă totul jos, lângă

o nicovală grosolană, apoi observă că toiagul pe care-l avea întotdeauna cu ea căzuse și el pe podea. Grăbită, îl ridică din grămadă, ștergând de praf lemnul lăcuit. Rezemă toiagul de perete, lângă vatră, oprindu-se un moment pentru a-și trece degetele peste mânerul din bronz strălucitor ca o oglindă, fără însemne. Bucățița de metal le spunea celor care știau să interpreteze toiegele că ea este un *trangshi*, un proscris, cel mai mare ghinionist din lume.

Îi întoarse spatele și cercetă cu privirea atelierul înghesuit și murdar. „Îmi doresc să fi fost *acasă*”, gândi ea, cercetând cu privirea fierăria.

Acasă însemna orașul-templu al Cercului Spiralat, unde maestrul ei avea o fierărie curată și luminoasă. Acest loc întunecat era al doisprezecelea atelier în care trebuise să lucreze de când caravana ducelui își începuse călătoria. Era singură. Fierarul – care era și căpetenia satului – vorbea cu ducele despre cele trebuincioase pentru ca această mică vale să poată supraviețui iernii.

Cel puțin, absența fierarului era un lucru bun. Până și ucenicul său lipsea, fiind în vizită la mama sa bolnavă. Nu-i plăcea să lucreze de față cu străini. În plus, era sătulă de meșteri de țară, de mâna a doua, care-i spuneau ei și maestrului că lor le era ușor la Cercul Spiralat. „De parcă noi n-am face treabă adevărată”, gândi ea, cercetând vatra

forjei. Avu o surpriză plăcută: ucenicul curățase vatra în formă de cuib și pusese vreascuri pentru un foc nou. Astfel, îi ușurase ei munca.

Uitându-se la vreascuri, privi adânc în interiorul ei pentru a-și găsi magia. Scoțând doar o picătură, o suflă în vatră. Flăcările izbucniră instantaneu.

Apoi, își canaliză energia prin zid, la celălalt capăt al tubului, prin care foalele de afară pompau aer sub focul de dinăuntru. Din acea vară când Sandry a făcut ca magia celor patru să fie una, ei puteau vorbi prin intermediul gândurilor și intra în mintea fiecăruia dacă aveau nevoie. Acest lucru era chiar util, mai ales când unul dintre ei avea nevoie de ceva de la ceilalți.

– *Tri-is...* strigă mintea Dajei.

– *Știu, știu.* Magia răspunsului Trisanei Chandler se simți ca o adiere răcoroasă și ca o ceață grea. *A trebuit să trag foalele afară din deschizătură. Poate ar fi mai bine să te îndepărtezi de foc.*

– *Nu foarte mult de la început,* îi spuse Daja, iar apoi se dădu îndărăt. Grămada arzândă de vreascuri licări, după care izbucni în flăcări când aerul de afară fu împins sub ea. Daja azvârli cărbuni de jur-împrejurul lemnelor. Odată ce aceștia se aprinseră, mai adăugă câțiva. *Acum, mai dă-mi niște aer,* îi spuse prietenei sale.

Răspunsul veni sub forma unui curent puternic repezindu-se prin deschizătura de sub vatră.

Mai mulți cărbuni se aprinseră. Daja mai adăugă combustibil până obținu focul potrivit cu care să-și lucreze vergelele de fier.

– *Ține-l sub control deocamdată, îi ceru prietenei sale prin intermediul minții. Sper că ți-ai adus ceva de citit.*

O simți pe Tris așezându-se pe o bancă în apropierea deschizăturii din zid. Folosindu-se de o mână, cealaltă fată ridică o carte. Cu a doua mână, desfășura un ghem de vânt din cer spre gura foalelor.

– *Este „O istorie a vulcanilor, a izvoarelor termale și a gropilor de noroi în Munții Emelanului“.* Sunt foarte multe informații în ea, explică Tris.

– *Sună captivant,* comentă Daja. Renunțând la conversația magică, luă o mână de vergele de fier lungi și subțiri, le duse la vatra fierăriei și le puse la încins.

O compătimea pe Tris că trebuia să stea în spațele vetrei. Prietena ei roșcată ar fi fost foarte fericită să poată călări alături de duce și de profesorii lor, cercetând valea. Din păcate, când Tris se enerva, adieri domoale se transformau în vânturi puternice. Nimeni n-o voia prin preajma incendiilor spre care plecaseră astăzi pentru a le inspecta.

Spre deosebire de Tris, pe Daja nu o interesau incendiile și-i spusese acest lucru profesorului ei, Frostpine. *Dorise* ca el să-i dea ceva nou de lucrat, cum ar fi cuprul roșcat, care era extras în părțile

acestea. În schimb, acesta o pusese să execute cea mai banală muncă pe care o putea primi un ucenic.

„Cuie“, gândi Daja obosită. Cu mâinile goale, trase din foc o vergea de fier subțire, roșie precum cireașa. „Eu visez să fac săbii și coroane și armuri, și el ce-mi dă? Cuie.“ Își duse vergeaua la nicovală și-i cercetă suprafața ternă.

Lumina din micuța clădire era slabă, iar aerul de afară, fumuriu. Chiar și focul din vatră se micșora, devenind o baie liniștită de căldură peste cărbunii încinși, fără să dea prea multă lumină. La un moment dat, trebuia să facă totuși ceva în privința asta.

Daja întinse o mână spre vatră și pocni din degete. O frânghie de foc se ridică din cărbuni. O a doua pocnitură din degete aduse frânghia către nicovală. O opri la treizeci de centimetri depărtare, apoi rămase pe gânduri o clipă. Planul ei era s-o modeleze ca sfeșnic cu mai multe brațe, dar altceva îi atrase atenția, dorind să-și imprime propria imagine asupra flăcării. O lăsă să plece de la ea și să intre în frânghie. Aceasta se despică în două, iar apoi se despărți din nou, transformându-se într-o multitudine de fire care se țeseau între ele. Când se opriră, un grătar de foc atârna în aer ca o pânză pătrată, cu ochiuri mari. Daja ar fi putut băga un deget prin ochiurile dintre firele de foc, dar nu era sigură care ar fi fost rezultatul. Pânza

înflăcărată lumina totuși puternic spațiul ei de lucru, și nu era oare acesta lucrul cel mai important? O lăsă în pace.

Folosindu-și ciocanul, bătu nemulțumită un șanțuleț în vergeaua de fier. Unde ar fi fost ea acum dacă familia ei nu s-ar fi înecat? Probabil în sudul Mării Împietrite, în drum spre locul lor de staționare pe timpul iernii. Vântul, care abia începuse să fie rece, i-ar sufla prin codițe, umplându-i nările cu aer curat și sărat – și nu cu chestia asta plină de praf și fum.

Băgând capătul ascuțit al vergelei printr-o gaură din blocul de metal numit matriță de cuie, o răsuci cu putere. Vergeaua se rupse frumos în locul în care făcuse șanțulețul. „Iar corabia noastră nu ar avea o asemenea încărcătură“, gândi ea, punând la o parte bucata de vergea rămasă. „Oh, am avea condimente din Bihan și aur din Sotat. Poate niște parfumuri florale din Janaal.“

Cu o lovitură de ciocan puternică și rapidă, făcu floarea cuiului. Ridicând matrița pe nicovală, o propti pe o parte; cuiul căzu într-o găleată cu apă aflată lângă piciorul ei. Aburul suieră, formând un norișor. Oftând, Daja căută cuiul răcit și-l aruncă într-o a doua găleată, goală. Cu ușurința experienței, puse matrița pe nicovală, cu gaura la vedere. Ce rămăsese din prima vergea se